

Camilla Grebe

Inerția

Traducere din limba suedeză de
Iulia Dromereschi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Ioana Andreea Tudose

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver / Getty Images / ©Joey Woodmancy / ©EyeEm

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GREBE, CAMILLA

Inerția / Camilla Grebe ; trad. din lb. suedeză de Iulia Dromereschi.
- București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1205-0

I. Dromereschi, Iulia

821.113.6

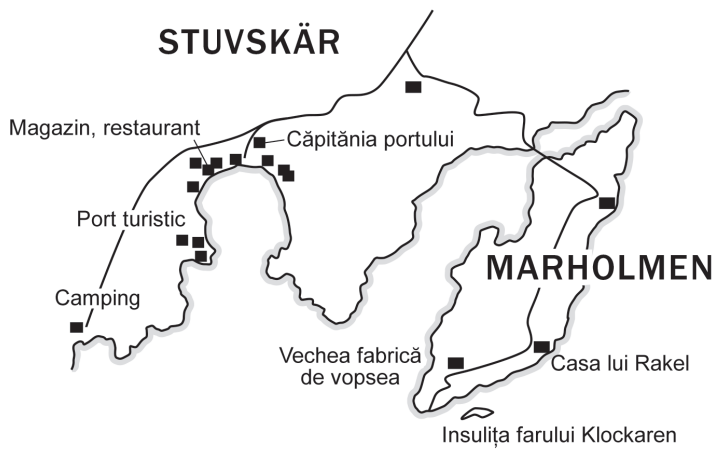
Titlul original: Dvalan
Autor: Camilla Grebe

Copyright © Camilla Grebe 2018
Published by agreement with Ahlander Agency

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1205-0

Manfred

Eram o familie obișnuită, într-o dimineață ca oricare alta.

Nimeni nu se aștepta să aibă o semnificație deosebită. Era una dintre zilele de care nu prea îți pasă, pentru că nu crezi că poate face vreo diferență. Doar o altă zi în care să te descurci și căreia să îi supraviețuiești. Să ai puterea să o suportți, de parcă ar fi fost un formular de completat și de trimis până la ora cinci după-amiaza.

Afsaneh s-a ridicat din pat, să o hrănească pe Nadja cu terci de ovăz.

I-am auzit pașii ușori, aproape ezitanți, în timp ce străbătea holul spre bucătărie. Parcă ar fi călcat pe gheață subțire. Apoi un pocnet, sâsâitul robinetului și un clinchet, când a așezat cratița pe aragaz. În sfârșit, s-a făcut auzit și zgomotul ritmic al telului, în timp ce amesteca pudra de cereale cu apă, într-un bol de metal.

Am rămas în pat, cald încă în locul de unde se ridicase Afsaneh, și am auzit-o pe Nadja tușind și smiorcăindu-se din camera copiilor aflată alături.

Erau zgomotele unei familii absolut normale: soția mea, poate prea tânără, ziceau unii, și fiica mea. Mai era și tăcerea lăsată în urmă de plecarea celor trei copii mai

mari ai mei și ai fostei mele soții, care trântise ușa apartamentului într-o dimineață de primăvară ca aceasta, târând în urma ei o valiză a cărei greutate era direct proporțională cu furia ei.

Dar nu mă gândeam la asta, încă întins și ușor amețit după visele de peste noapte și de căldura patului. Doar în retrospectivă capătă însemnătate asemenea evenimente.

Era o dimineață ca oricare alta. Era a treia răceală a Nadjei în tot atâtea săptămâni și atât Afsaneh, cât și eu eram extenuați din cauza veghii nocturne și a negocierilor cu fetița noastră adorată, însă încăpățanată, în vârstă de doi ani. Glumeam, spunând că Nadja redevenea bebeluș când era răcită. Afsaneh spunea că nu puteam da vina decât pe mine fiindcă hotărâsem să o iau de la capăt cu un copil mic, deși aveam peste 50 de ani.

Afsaneh a trântit ușa dormitorului.

O purta pe Nadja pe șold și, când și-a îndoit ușor genunchii și a așezat-o mai bine pe fetiță, capotul i s-a desfăcut și i-a dezvelit un sân, un sân magnific care, atât de improbabil, devenise al meu.

M-a întrebat dacă puteam să mă ocup de copil și i-am răspuns că trebuia să merg pentru câteva ore la Secție.

Asta însemna secția de poliție din Kungsholmen, Stockholm. Locul meu de muncă de peste 20 de ani, unde investigam crime și alte infracțiuni serioase. Unde înfruntam cele mai urâte aspecte ale rasei umane, variațiunile dezgustătoare ale comportamentului uman, cu care nu trebuia să aibă de-a face restul populației.

Cum de-i puteam acorda atâta importanță?

N-au decât să se ucidă între ei, mi-am spus. Să se violeze, să se lovească. Să curgă drogurile în valuri și să ardă suburbiile ca niște artificii de Revelion, în noapte. Pe mine să mă lase în pace.

Îmi amintesc că Afsaneh s-a încrunțat când am pomenit despre muncă. Mi-a amintit că era Înălțarea și m-a întrebat ce aveam atât de important de făcut. Apoi mi-a explicat cu răbdare că promisese unuia dintre doctoranzii săi să bea o cafea împreună și că-mi pomenise despre asta de două ori la cina din seara anterioară.

Așa am ținut-o o vreme.

Ne-am contrazis pentru niște mizilicuri, de parcă ar fi contat. Ne-am agitat în felul acela obositor în care cred că se ceartă mai toate familiile, într-o dimineață obișnuită din țara sigură și prosperă care este Suedia.

După ce Afsaneh s-a dus la întâlnirea ei, iar Nadja a rămas întinsă lângă mine, pe patul mare, cu năsucul plin de muci lipit de obrazul meu, m-am simțit bine. Ce era să fac la Secție? Morții mai puteau să aștepte până mâine, iar majoritatea colegilor mei erau oricum liberi.

Nu-mi amintesc exact, dar cred că am dereticat nițel prin casă. Mă durea rău genunchiul, așa că am luat câteva tablete de Voltaren. Poate că am fumat pe ascuns câteva țigări, sub ventilator. Nadja se uita la televizor. Am dat mai tare, ca să acopăr zgomotul care venea dinspre Karlavägen, unde se lucra la drum.

Fiica mea cea mare, Alba, m-a sunat de la Paris ca să-mi ceară bani cu împrumut. Calm, dar hotărât, i-am spus să discute cu mama ei. Îi suplimentasem deja alocația lunară cu trei mii de coroane. Nemaivorbind că frații ei, Alexandre și Stella, nu primeau nimic. Ar fi fost cazul să dăm dovadă de echitate, nu?

Echitate. Ce concept amuzant, în retrospectivă.

Plictisită de televizor, Nadja s-a pus brusc pe plâns. Am luat-o în brațe și am străbătut apartamentul, încercând să o liniștesc. Trupșorul ei ardea de febră și i-am dat paracetamol, deși Afsaneh îmi spusese să evit asta — alt

măr al discordiei între noi. Ea era de părere că nu trebuie să le administrăm medicamente copiilor atât de mici decât atunci când sunt pe moarte.

Poate că Nadja s-a liniștit după paracetamol sau poate că i-a plăcut tartina pe care i-o pregătisem. Poate că zgomotele lucrărilor la drum au distras-o, n-aș putea spune.

Am ridicat-o la pervazul din living și a rămas fermecată multă vreme, privind excavatorul care ronțăia lent drumul, la trei scări distanță. A lins untul de pe felia de pâine și de pe buza ei de sus cu vârful ascuțit al limbii. Am vorbit despre cupe de excavare, mașini, camioane și motociclete. Despre vehiculele cu motor.

Nadjei îi plăcea tot ce avea motor și făcea zgomot, aflaserăm foarte repede eu și soția mea.

Cred că atunci m-a sunat Afsaneh din cafenea.

Deși Nadja protesta vehement, am pus-o pe podea și m-am dus pe hol, ca să pot vorbi în liniște. Zgomotul care venea dinspre drum făcea apartamentul să vibreze.

Afsaneh a întrebat cum se simțea Nadja și i-am spus că era bine, că mâncase o tartină și că nu putea să-i fie foarte rău, pentru că mânca și bea.

Evident că n-am pomenit de paracetamol.

Am închis și am simțit imediat că era ceva în neregulă. Mi se părea că aerul se îngroșase cumva, că mă apăsa, că devenise o amenințare iminentă. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că reacționez la *absență*.

Era liniște.

Drumarii luaseră o pauză, probabil, și mă auzeam respirând.

Am intrat în living să o caut pe Nadja, dar camera era goală, cu excepția biberonului ei, care zăcea în mijlocul unei băltoace de suc, pe podea, și a mormanului de jucării pe care le târâse acolo de dimineață.

Poate că atunci m-a cuprins instinctul acela primordial pe care-l avem cu toții, cel care ne împinge să ne apărăm copiii de rău.

Atunci m-a orbit o rază de soare, o fâșie de lumină puternică. N-ar fi trebuit să se întâmple asta, pentru că fereastra livingului este la umbră.

M-am întors spre lumină, cu ochii mijiiți, și am aruncat o privire spre bucătărie.

Soarele se reflecta în geamul ferestrei deschise.

Dintr-odată, am înțeles totul: Afsaneh spălase ieri geamurile de la bucătărie. Probabil că uitase să pună înapoi protecția pentru bebeluși. Dar Nadja n-ar fi putut să se urce și să deschidă geamul. De ce să fi făcut așa ceva?

În clipa în care mi-am pus întrebarea, am găsit răspunsul: era din cauza nenorocitului de excavator.

Am alergat spre fereastra deschisă. Am alergat pentru că trebuia, pentru că așa se cădea. Nu poți să-ți lași copilul să cadă, să moară. Este singurul lucru impardonabil în viață. Cu restul, te poți fofila.

Afară razele soarelui se jucau în coroanele verzi ale copacilor, iar drumarii de sub ei mă priveau nemișcați, cu fețele lipsite de expresie. Câțiva alergau spre casa noastră, cu brațele întinse.

Nadja atârna la fereastră și ciudat era că nu se mișca, așa cum am auzit că s-ar întâmpla cu acei copii care se înecă.

Degetele ei micuțe s-au îndreptat spre mine, iar eu m-am aruncat spre ea, fiindcă asta faci: te arunci să-ți salvezi copilul, treci prin foc și potop să îl salvezi.

Faci totul și încă pe deasupra.

Am prins-o. M-am întins și i-am simțit degetelele pline de unt lipicios alunecându-mi din mână. Mi-au alunecat, cum alunecă un săpun.

A căzut.

Copila mea a căzut pe stradă și eu nu am putut-o salva.

Ar fi fost suficient să ajung cu o secundă mai devreme, să mai fi parcurs un metru cât se oprise timpul în loc, iar tăcerea mă asurzise.

În altă viață, într-o existență paralelă, aș fi putut-o salva.

Dar copila *mea* a căzut.

A căzut de la etajul al treilea în stradă și eu n-am putut s-o opresc.

Eram o familie obișnuită.

Era o dimineață ca toate celelalte, dar apoi n-a mai fost nimic la fel.

Partea I

Fuga

„Ridică-te și mergi în cetatea mare a Ninivei și propovăduiește acolo, căci fărădelegile lor au ajuns înaintea feței mele.

Și s-a sculat Iona să fugă în Tars, departe de Domnul.“
(Ioan 1:2–3)

Samuel

Mi-au trebuit fix zece zile să-mi distrug viața.

Mă uit pe geam.

Din camera mea, văd parcare, iar dincolo de ele disting contururile spitalului Långbro, un vechi stabiliment pentru bolnavii mintali care a fost transformat într-un complex de apartamente elegante.

Nori negri se adună acum deasupra clădirilor. Frunzele verzi-deschis ale copacilor contrastează cu norii violeți. Iarba crește din plin în jurul parcării, însă tot mi se pare răcoare, chiar dacă suntem în 11 iunie.

O aud pe mama trebăluind prin bucătărie.

Este îngrozitor de enervantă, iar prin asta vreau să spun că mă bate mereu la cap să fac lucruri: să-mi caut de muncă, să mă duc la Forțele de Muncă, să strâng vasele, să pun vasele și tot așa, la infinit. În plus, își face griji de dimineață până seara. Anxietatea ei mă roade și îmi provoacă mâncărimi în tot corpul, de parcă mi-ar mărșălui furnici sub piele.

Mi se pare că nu-și poate băga în cap că sunt adult.

Am împlinit 18 ani în urmă cu o lună, însă continuă să-mi stea pe cap ca o cloșcă și să ceară socoteală despre fiecare pas pe care-l fac.

De parcă aş fi proiectul ei personal.

Asta mă face să o iau razna.

Cred că s-ar simţi chiar ea mult mai bine dacă ar înceta. Dacă s-ar relaxa puţin. Îmi repetă întruna câte a sacrificat pentru mine — atunci de ce nu profită şi nu-şi vede acum de viaţa ei?

Alexandra, iubita mea sau mai bine zis fata-cu-care-mi-o-pun, spune că şi mama ei e la fel. Dar e o minciună. Sirpa nu o urmăreşte prin oraş, nu vorbeşte cu prietenii ei şi nu o caută prin buzunare de iarbă sau prezervative.

Apropo de prezervative: mama ar trebui să fie bucurăoasă dacă le găseşte, nu? Nu vor toţi părinţii ca adolescenţii lor să se protejeze? Fiindcă sunt sigur că este una dintre marile ei temeri, c-o voi lăsa pe vreuna gravidă ca să devin ce este ea: părinte singur.

Sau *părinte singular*, așa cum se spune de obicei în congregația mamei, unde încearcă să fie incluzivi, pentru ca toate cazurile sociale să se simtă bine-venite.

Mama și cu mine locuim într-o casă cu trei etaje de pe strada Ellen Keys din Fruängen, o suburbie cât se poate de decentă din sudul Stockholmului. Durează fix 19 minute să ajungi la stația Centralen cu tramvaiul și poți renunța fără probleme la 19 minute din viață.

Nu? 19 minute până în oraș și 19 minute din centru până acasă înseamnă 38 de minute pe zi. Dacă faci drumul zilnic, înseamnă 13 870 de minute pe an, adică echivalentul a 231 de ore sau aproape zece zile.

Zece zile pierdute din viață. Nu e chiar atât de puțin.

În zece zile se pot întâmpla multe, așa cum știți.

Ideea este că trebuie să calculezi înainte să tragi concluzii pripite, cum ar fi că 19 minute nu contează.

Singurul obiect la care eram tare la școală era mate. Poate și suedeza, când eram mai mic. Îmi plăcea să citesc.

Dar am renunțat acum, fiindcă nu vrei să fii văzut în metrou cu o carte în mână.

Cu mate însă aveam o relație specială. N-am încercat niciodată să depun efort, ci vedeam cifrele în minte și știam răspunsul cu multă vreme înainte să se întindă ceilalți după calculatoare. Chiar dacă nu mergeam aproape niciodată la ore, profesorul meu de matematică mi-a dat 10 în al doilea an de liceu.

Cred că a făcut-o ca să mă motiveze, dar oricum am renunțat la școală. Nu-i prea vedeam rostul.

O mișcare din câmpul meu vizual periferic îmi atrage atenția. În colivia de pe podea, puiul de mierlă, care nu prea mai e pui, încearcă să sară. Ciupește nițel printre semințele de pe jos, se oprește în mijlocul acțiunii, își înclină capul și mă privește cu ochii săi minusculi, încadrați de auriu.

Mierlă. *Turdus merula*.

Uitasem că mai excelez într-un domeniu: păsările. Când eram mic, eram fascinat de zburătoare, dar gata cu asta.

E prea de tocilar.

Dar, când am găsit pasărea la gunoi, am salvat-o.

Mă uit din nou la ea. Văd penajul negru, lucios și ciocul galben-deschis, care ciugulește de pe podea.

O hrănesc cu semințe și cu bucățele de seu. Am învățat-o să-mi mănânce din mână, ca un animal domestic bine dresat.

Iau telefonul între degetul mare și arătător. Mă uit pe Snapchat.

Liam a postat un filmuleț cu o doză de bere care explodează. Aproape că s-ar spune că trage cineva cu o armă în ea, poate cu pistolul cu aer comprimat al lui Liam. Alexandra mi-a trimis o poză cu ea în pat. Are plapuma

trasă până sub nas și-mi zâmbește din priviri. A mai pus și câteva inimioare roz-bombon, care bat.

Deschid WhatsApp-ul. Nicio veste de la Igor.

Aș vrea să nu mai aud niciodată de el, de fapt. Din păcate, am dat-o în bară, și acum plătesc.

Zece zile.

Atât mi-a luat să mă încurc în plasa lui Igor. Cât durează drumul dus-întors în oraș, cu tramvaiul, zilnic, timp de un an.

Ca să fiu sincer, a început mai devreme. Mama zice, de obicei, că nu judec deloc și că nu mă pot concentra mai mult decât ca să beau un pahar cu lapte. Nu a spus-o niciodată, dar sunt sigur că ea crede că îl moștenesc pe tata. Și, fiindcă nu l-am cunoscut, mi-e greu să neg.

Mama, pe de altă parte, n-are asemenea probleme. Cel puțin nu când vine vorba să mă urmărească. Nu își pierde niciodată concentrarea și nici nu renunță.

E ca un ogar de vânătoare.

Psihologul de la școală m-a trimis la un centru specializat, pentru copii și adolescenți, iar centrul m-a trimis mai departe, la o terapeută cu mâini transpirate, bijuterii masive, de argint, și niște dinți atât de maronii, încât părea c-ar fi mestecat rahat.

Nu mi-a plăcut de ea.

Mai ales când a început să bălmăjească despre dizabilitatea neuropsihiatrică. A zis că nu îmi poate pune un diagnostic, însă am dificultăți de concentrare și de controlare a impulsurilor. Atunci n-am mai ascultat. Și nici mama, pentru că nu voia să accepte că ar fi ceva greșit cu mine, în afara unor *părerii greșite*.

Câteva luni mai târziu, am citit într-o revistă de scandal despre un star care declara cât de bine se simte acum, c-a fost diagnosticat, și că asta explica atât de multe. De

parcă ar fi vrut să fie deranjat mintal, de parcă diagnosticul era o geacă de piele groasă sau un tatuaj mișto, cu care voia să se laude.

Cum de-am ajuns în rahatul ăsta?

Liam și cu mine furam în oraș. La început, doar pentru distracție.

Furam mărunțișuri. Parfumuri, haine. Dar, curând, ne-am dat seama că, dacă furam electronice — harduri mici, căști, boxe portabile —, le și puteam vinde. Liam a cumpărat un rucsac căptușit cu mai multe straturi de folie de aluminiu, de la Janne, care lucrează la sală, și apoi n-a mai fost nevoie decât să evităm camerele de supraveghere, să luăm lucrurile de pe rafturi, să le aruncăm în rucsac, să plecăm, să urcăm în tramvai și, 19 minute mai târziu, să coborâm în Fruängen.

Era aproape prea ușor.

Am început să ne pricepem foarte bine la asta. N-am fost prinși niciodată și, curând, boxa de la subsolul locuinței lui Liam a început să se umple. Apoi începea munca grea: trebuia să punem totul pe internet. În plus, mama se tot întreba de ce aveam mai multe telefoane mobile și de ce dispăream mereu în camera mea când mă suna cineva.

Așa am început să vindem lucrurile unui cecen pe nume Aslan, un tip înspăimântător, cu tatuaje pe față. Nu zâmbea niciodată.

Aslan nu plătea foarte bine. Primeam cam un sfert din ce-am fi luat pe Blocket², dar cumpăra tot ce aveam și nu punea niciodată întrebări.

Din bani ne luam băuturi, teniși, iarbă și uneori câteva grame de coca. O dată, am fost la un local de fițe

---

² Site similar cu OLX, unde se tranzacționează bunuri diverse. (N.t.)